אף כאן למזרחה של ירושלים אלא א] לרבנן היכא שריף להו כדתניא היכן נשרפין לצפון ירושלים חוץ לשלש מחנות רבי יוסי הגלילי אומר אאבית הדשן נשרפין אמר רבא מאן תנא דפליג עליה דר' יוסי הגלילי ר' אליעזר בן יעקב היא דתניא 1על שפך הדשן ישרף ב] שיהא שם דשן (שיקדים לשם דשן) ג] ר' אליעזר בן יעקב אומר שיהא מקומו משופך אמר ליה אביי דילמא במקומו משופך פליגי תנו רבנן ד]2 השורף ה] מטמא בגדים ו] ולא המצית את האור מטמא בגדים ולא המסדר את המערכה מטמא בגדים ואיזהו השורף ז] המסייע בשעת שריפה יכול אף משנעשו אפר מטמא ח] בגדים תלמוד לומר אותם אותם מטמאין בגדים ט]ומשנעשין י] אפר אין מטמאין בגדים רבי י] שמעון אומר אותם מטמאין בגדים ניתך הבשר אין מטמאין בגדים מאי בינייהו אמר רבא איכא בינייהו דשוייה חרוכא:

הדרן עלך טבול יום

השוחט יא]והמעלה בחוץ יב]חייב על השחיטה וחייב על העלאה רבי יוסי הגלילי אומר יגשחט בפנים והעלה בחוץ יד] שחט בחוץ והעלה בחוץ פטור שלא העלה אלא דבר פסול אמרו לו אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ כיון שהוציאו פסלו טו]הטמא שאכל בין קדש טמא בין קדש טהור יז]חייב רבי יוסי הגלילי אומר טמא שאכל טהור חייב וטמא שאכל טמא פטור שלא אכל אלא דבר טמא אמרו לו אף טמא שאכל את הטהור כיון שנגע בו טמאהו יח] וטהור שאכל טמא יט]פטור שאינו חייב אלא על טומאת הגוף: **גמ'** בשלמא העלה כ] כתיב עונש וכתיב אזהרה עונש דכתיב 3ואל פתח אהל מועד לא הביאו כא] אזהרה דכתיב 4השמר לך פן תעלה עולותיך וכי הא כב]דא"ר אבין א"ר אלעזר כג] כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה אלא שחיטה בשלמא עונש דכתיב 5ואל פתח אהל מועד לא הביאו אלא אזהרה מנלן אמר קרא 6ולא יזבחו עוד האי מיבעי ליה לכדר"א כד]דאמר כה] מנין לזובח בהמה למרקולים שהוא חייב דכתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם אם אינו ענין לכדרכה כו] דכתיב 7איכה יעבדו תנהו ענין לשלא כדרכה אמר רבה קרי ביה ולא יזבחו וקרי ביה ולא עוד אכתי כז] מיבעי ליה לכדתניא כח]עד כאן הוא מדבר בקדשים שהקדישן בשעת איסור הבמות והקריבן בשעת איסור הבמות

השוחט והמעלה: **כיון שנגע בו טימאהו.** מע"ג דמסכחת לה כשתחב לו חבירו בבית הבליעה סתמא דמילתא מיירי קרא אפילו בנותן לתוך פיו כט): **אזהרה מנלן.** פי' בקונטרס דקא מחייבי ליה עלה [חטאת] שאין חטאת באה אלא על לאו וכדת כדתנן הפסח והמילה מצות עשה ואין חייבין עליהן חטאת במסכת כריתות (דף ב.) וקשה לפי' דבריש אלו הן הלוקין (מכות דף יג:) משמע לא דקרבן לא בעי אזהרה דפריך התם ודילמא אזהרה לקרבן הוא דהא פסח ומילה דלית בהו אזהרה לא מייתי קרבן ומשני התם היינו טעמא משום דאיתקוש כל התורה כולה לעבודת כוכבים מה עבודת כוכבים שב ואל תעשה לאפוקי הני דקום עשה גינהו וגלאה לפרש דהאי דבעי הכא אזהרה מנא לן היינו משום דאשיב ליה בפרק אלו הן הלוקין (שם.) השוחט והמעלה בחוץ ולאו אמתני' לא] קאי והאי דקתני בכריתות (דף ב.) הפסח והמילה מצות עשה היינו כלומר דקום עשה גינהו ולהכי לית בהו חטאת ומיהו לקמן בשמעתין משמע דלאפוקי לאו קאתיא דפריך רבא הא דתנן פסח ומילה מצות עשה תיתי בק"ו ממותיר ומה מותיר שלא ענש הזסיר כו' וכן פ' המולא תפילין (שילובין דף לו.) יצא פסח [ומילה] שהן מצות עשה [ופריך] הא כתיב ושמרת את החוקה וא"ר אילעאי כל מקום שנאמר השמר פן ואל הוי לא תעשה אלמא הוי פירושא יצא פסח [ומילה] שיש בה] בעשה היינו שאין בהן לאו ואזהרה ואין לומר דסוגיא דידן כרבינא דמשני שינויא אחרינא בפרק אלו הן הלוקין (מכות יג:) ומלי למימר אליבא דקרבן קבעי אזהרה דמ"מ קשיא דרבא אדרבא דהיינו רבא בשמעתין וההיא מסקנא דמכות דקרבן לא בעי אזהרה אליבא דרבא ולפירוש הקונטרס נמי קשה קצת דאמאי תלי טעמא דפסח ומילה משום דלית בהו לאו תיפוק ליה משום דלית בהו מעשה דאפילו לר"ע דאמר לא בעי מעשה הא אמר ריש לקיש ברישא כריתות (דף ג:) נהי דלא בעי ר"ע מעשה רבה מעשה זוטא בעי מיהו איכא לאוקמה שמעתין כרבי יוחנן דאמר ר"ע לא בעי מעשה כלל וגלאה לפרש דלישנא דמתני' קא דייק דקתני פסח ומילה מצות עשה היינו שהם בקום עשה ומשמע נמי הלשון דלית בהו אזהרה כלל:

מנין לזובח בהמה למרקולים שהוא חייב. פי' בקונטרס אע"פ שעבודתו דרך בזיון לסקלו באבנים וזה עובדו דרך כבוד ולא קרינא ביה איכה יעבדו הגויים האלה את אלהיהם ואעשה בו] כן אפ"ה מיין שחייב. וגלאה דכל הנהו דלאו אורחייהו בזביחה אע"ג דמכובדים מינהו לא נפקא מאיכה יעבדו כדמוכח בפרק אלו הנבלות מיתות (סנהדרין דף סג.) דאמר אביי שלש השתחוואות בעבודת כוכבים [למה] מחת לכדרכה ומחת לשלא כדרכה ומחת לחלק ופריך כדרכה דהא לא כתיב למעלה אלא לאחריו. ואולי לפי נוסח מ"פ ניחא: בר] אמתני' דהכא קאי כל"ל (צ"ק): כה] ל"ל שהן (כי"ב): כו] עי' הגהות הב"ח אות ד':

מסורת הש"ס

א) ת"כ ויקרא חובה פ"ה ה"ה, ב) שם אחרי פרש' ה ה"ח, ג) שם פ"א ה"ו, ד) מולין קפ. ת"כ שם ה"ז, ה) עירובין לו. סוטה ה. מכות יג: שבועות ל. לו. ע"ז נא. מנחות לו: לט: ספרי ראה ע, ירושׁ' כלאים פ"ח ה"א, שבת פ"ז ה"ב, יומא פ"ח ה"ג, סנהדרין פ"ז ה"ה, ו) סנהדרין ספ. ע"ז נא., ז) ת"כ אחרי פ"ט ה"א, ח) לקמן קט., ט) [ועי' מו' סנהדרין פנ: ד"ה כלעזר, מולין קפ. ד"ה שפיר].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולמא וכו' משופך הס"ל ולח"כ מס"ל המסייע כגון המתעסק: (ב) שם ד"ה דשוף וכו' לא מיקרי ולר"ש כל"ל ומיכא אליעזר בדבי ממתק: (ג) שם ד"ה אלא וכו' כדתנן במס' כריתות הפסח וכו' מצות הס"ד: (ד) שם ד"ה למרקולים וכו' איכה יעבדו ולפ"ה כל"ל ומיכא ואעשה כן ממתק:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה אוהרה וכו' דקרבן לא בעי אוהרה. עיין בכ"ק דף קס ע"ב תוס' ד"ה מאי לאו ובטוטות דף יח ע"ב תוס' ד"ה ל"ת:

שינויי נוסחאות

א] תיבת אלא נמחק, ול"ל ולרבנן. וכן בכ"י (ש"מ): ב] בכתה"י ול"ו אימת מה שבקוגליים, ועי' יפה עינים: ג] והשורף השורף מטמא כו' (כ"ה ביומא, ב"ש וכי"ב). ובש"מ גולס השורף והמתעסק בצרכי שריפה מטמא בגדים כו'. [וכפי המר' הגיה כן עפ"י רש"י שבת' ועליה לאיתא שם מיבת 'המולף' (דק"ס)]: ד] זה המסייע כל"ל (ש"מ, כתה"י): ה] מטמאין (דפו"י, וכ"ה ביומא): ו] בכתה"י אבל משנעשו אפר כו' (דק"ס): ז] ל"ל ר"א ברבי שמעון (בה"ז. וכ"ה ביומא וברש"י כאן): ח] בחוץ חייב שחט כו' כל"ל (הגרי"ב, וכ"ה בכתה"י וד"ס): ט] טמאו (כי"מ). וכתוס' טימאהו: י] ל"ל העלאה (*ש"מ): יא] ל"ל יביאנו (ש"מ והגרי"ב. וכ"ה בכתה"י). ובכי"ל יביאנו ונכרת. וכן לקמן: יב] נ"ל אילעא (כתה"י ופרי"ד). בגליון נ"ל אילעאי. וכ"ה בתוס' ד"ס מזכרה וכלל המקומות שליין במקה"ש: יג] דאמר ר"א מנין (כתה"י וש"מ): יד] לכדרכה דנפקא ליה מאיכה יעבדו (כתה"י וש"מ): טו] ואכתי (כתה"י): טז] בכתה"י וד"ו אל: יז] דצריך שיקדים כל"ל (כי"ב): יח] שריפתן בגופן דכתיב אותם כגון כו' (כי"פ. שמכ"י וב"ש). וכ"ה ברש"י ביומא. ולפניו עפ"י בה"ז: יט] אבל פר לא מיקרי הלכך לראב"ש כו'. כ"ה בכל דפוסים הישנים. ולפניו גד' עפ"י הגהת בה"ז. והגוס' הישנה עיקר והיה הנוסח לפני רש"י כמו שהוא ביומא ראב"ש אומר הפר מטמא כו'. וכ"כ הרש"ש מדעתו, ומכס עליף מנגיא (דק"ס): כ] ל"ל והעלן (שמכ"י, וכנר"ז בכתה"י): כא] בכי"פ העלאה: כב] נ"ב ובספר ישן פי' אחר דאי לא אתא אלא לחד אזהרה לא לכתוב אלא ולא יזבחו, מדכתיב ולא עוד משמע דאתא לאשמועי' אזהרה אחרת (ב"ש): כג] ל"ל שענש (*ש"מ, הגרי"ב). נ"ל הענין האלה שענוש כרת (כי"פ). בא"ל מתק להלן מיבות ועל העלאת חוץ, וכן בש"ס,

עין משפט נר מצוה

עג א מיי' פ"ז מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ד:
עד ב ג מיי' פ"ב מהל' פרה אדומה הלכה ה:
א ד ה מיי' פ"ח מהל' מעשה הקרבנות הלכה ה:
ב ו מיי' פ"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה יג:
ג ז מיי' שם הלכה יב:
ד ח מיי' פ"ג מהלכות ע"ז הלכה ג:

תורה אור השלם

1. וְהוֹצִיא אֶת כָּל הַפָּר אֶל מחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל מָקוֹם טָהוֹר אֶל שֶׁפֶךְ הַדֶּשֶׁן וְשָׂרַף אתו עַל עֵצִים בָּאֵשׁ עַל שֶׁפֶךְ הַדֶּשֶׁן יִשָּׂרֵף: ויקרא ד, יב
2. וְהַשֹּׂרֵף אֹתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֲרֵי כֵן יָבוֹא אֶל הַמַּחֲנֶה: ויקרא טז, כח
3. וְאֶלֹהֶם תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר אֲשֶׁר יָגוּר בְּתוֹכֻם אֲשֶׁר יַעֲלֶה עֹלָה או זָבַח: וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יְביאֻנּוּ לַעֲשׂוֹת אתו לַיהוָה וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מֵעַמָּיו: ויקרא יז, ח-ט
4. הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ בְּכָל מָקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה: דברים יב, יג
5. אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שור או כֶשֶׂב או עֵז בַּמַּחֲנֶה או אֲשֶׁר יִשְׁחַט מחוּץ לַמַّחֲנֶה: וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֱביאוֹ לְהַקְרִיב קָרְבָּן לַיהוָה לִפְנֵי מִשְׁכַּן יְהוָה דָּם יֵחָשֵׁב לָאִישׁ הַהוּא דָּם שָׁפָךְ וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמּוֹ: ויקרא יז, ג-ד
6. וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשֵׂעִירִם אֲשֶׁר הֵם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם חֻקַּת עוֹלָם תִּהְיֶה זֹאת לָהֶם לְדֹרֹתָם: ויקרא יז, ז
7. הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן תִּנָּקֵשׁ אַחֲרֵיהֶם אַחֲרֵי הִשָּׁמְדָם מִפָּנֶיךָ וּפֶן תִּדְרֹשׁ לֵאלֹהֵיהֶם לֵאמֹר איכה יַעַבְדוּ הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֶת אֱלֹהֵיהֶם וְאֶעֱשֶׂה כֵּן גַּם אָנִי: דברים יב, ל

מוסף רש"י

דשוויא חרוכא. לרבי אליעזר כרבי שמעון שוויה חרוכא לא מטמא דלא פר מיקרי (יומא סח:) **הטמא שאכל כו' חייב.** מטמא, שהאוכל קדשים בטומאת הגוף זזונו כרת, דכתיב (ויקרא ז) והנפש אשר תאכל בשר וגו': **כיון שנגע בו טמאהו.** קודם שיאכלנו ואפ"ה מייביה קרא (חולין קא.): **שאינו חייב אלא על טומאת הגוף.** וטומאתו עליו וכו' זהו טומאת הגוף ואהא קאי קראי והנפש אשר תאכל מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו, יכול טומאת הבשר דגמרא דהאי עליו אבשר קאי ומיא דטהור שאכל את הטמא חייב ת"ל וטומאתו עליו משמע שעדיין היא עליו ביכולין לטהר הכתוב מדבר, חהו הגוף שטומאה פורחת ממנו על ידי טבילה (לעיל מג.) **מנין לזובח בהמה.** שהיא עבודת כבוד: **למרקולים.** שעבודתה בזיון, והוא הדין לפעור (סנהדרין סא.). מו: אף על פי שאין עבודתו בזביחה: **לבדרכה.** לעבודת כוכבים שעבודתה בזביחה דהא נפקא לן מאיכה יעבדו: עד כאן. האי ולא יזבחו בפרשת שחוטי חוץ כתיב כו' (ע"ז נא.):

שיטה מקובצת

אבית הדשן הן נשרפין. עיין בכתפורי ופרח דף כא ע"ב: